

Barbara

ERIVÄLJAANNE

Cartland

Avatud tiivad

Barbara Cartland
Open Wings
1972

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Hilvi Viisitamm
Korrektor Inna Viires

© 1972 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2005 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10371
ISBN 978-9949-20-004-7

Esimene peatükk

“*K*as ma saan teid aidata?”

Lorna laskis küünarnukist kõverdatud käed rippu ja pööras pead. Ta vaatas üle puuviljaaia piirdetara ja nägi noort meest, kes oli arvatavasti üks laatsaretti järelravile suunatud ohvitseridest.

“Täna, aga ma olen juba peaaegu lõpetanud,” vastas neiu ja näitas näpuga ääreni täis korvide poole, mis puu all seisis ja millesse ta oli juba üle kahe tunni kirsse korjanud.

“Aga kas ma tohin tulla ja aidata neid süüa?”

Lorna puhkes naerma.

“Muidugi mitte. Enamik saagist viiakse konserveerimiskeskusesse, kus sellest tehakse moosi. Meile jääb alles üksnes tibatilluke osa.”

“Ikkagi tahaksin millegagi kasulik olla,” ei jätnud võõras jonn. Ta laskis pilgul üle aia rännata, leidis ühe armetult katkise koha ja ronis sisse. Lorna märkas, et

pikk ja sihvakas külaline lonkab jalga ning mehe üks käsi on kaela riputatud.

“Teil on vist kange tööhimu. Kui tõepoolest jaksu on, siis võite aidata mul seda oksa tühjendada. Mujal tegin juba puhta töö.”

Lorna sirutas korvi kutsuvalt ette. Tulija jäi tema kõrvale seisma, noppis ühe käega kirsse ja hakkas neid tühja korvi loopima. Ent veidi aja pärast märkas neiu, et võõras ei keskendu niivõrd töötegemisele kui tema jälgimisele.

Kui oks oli tühjaks nopitud, ronis Lorna mööda redelit alla ja märkas, et juuksed on sassis ning nägu õhetab. Ta võttis puuvillase kitli taskust taskurätiku ja pühkis otsaesist.

“Kas korjamisega oli tuli nii takus?” imestas abiline.

“Nojah, need tuli täna õhtuks või õigemini teeajaks ära korjata.”

“Väga hea, järelkult on teil nüüd vaba aega!” rõõmustas võõras. “Istume viivuks maha ja saame tuttavaks. Tean, et olete kirikuõpetaja tütar Lorna, aga oleksin huvitatud teiega lähemalt tutvumisest. Istuge ja jutustage mulle endast.”

Mõne sammu kaugusel vedeles pehkinud puutüvi. Mees istus tüvele ja naeratas segadusse aetud, ujedale ning imestunud Lornale, kes tema ees seisis.

“Tulge-tulge,” julgustas mees. “Ärge kartke mind.”

“Ma ei kardagi,” protestis Lorna ja punastas tahtmatult. Seejärel hakkas ta vastumeelselt puurondi poole loivama, teadmata, kuidas ära öelda.

Avatud tiivad

“Nii on juba parem,” kiitis mees. “Nüüd võime juttu ajada. Mina olen Braith, Jimmy Braith, ja nagu te kindlasti teate, olen siin tervist parandamas.”

“Kuidas te haavata saite?” küsis Lorna vaikselt.

“Hädamaandumisel,” kohmas mees. “Arvasin, et jõuame koju vaatamata sellele, mida sakslased olid meiega teinud. Jõudsimegi, aga maandumine oli raske, sellest ka muhud ja sinikad. Õnneks pole need kuigi tõsised ja mul on hea meel, et maandusin vana heal Inglismaal. Vesisesse hauda olnuks hirmus sattuda!”

“Ärge rääkige niiviisi, see kõlab väga ohtlikult.”

Braith puhkes naerma. “Mina naudin iga hetke, kui saan lennata. Olen seda juba lapsepõlvest saadik teha tahtnud.”

“Ja sõda viis teie unistuse täide?!”

“Oh, ei! Ma lendasin juba enne sõda. Te ei aimagi, kui tähtsa isikuga te vestlete!”

“Te ei tutvustanud end korralikult. Oleksite pidanud oma tiitli või auastme nimetama!”

“Palun vabandust. Olen Kuninglike Õhujõudude eskadrillikomandör Jameson Braith.”